

Halvering, og Staten faar et Vederlag for sin forøgede Garanti, for den Enegaranti, den paatager sig, ved, at Nationalbankens Overskud stilles til Raadighed for fire Aar i Stedet for for to Aar til at bære de derved mulig foranledigede Tab, ligesom de Tab, der kan følge af Garantien for Dollarkreditten, og ligeledes de Tab, der kan følge af Oversendelsen af dansk Skille-mønt fra Sverige. — Med Hensyn til Bestemmelsen angaaende Valutacentralen kan jeg ganske henholde mig til den af Regeringen givne Motivering.

Om de Bestemmelser, jeg her ganske kort har berørt, er der jo Enighed mellem Regeringen og de i Valutaudvalget repræsenterede fire Partier samt Nationalbanken. Naar jeg siger, der er Enighed, er det at forstå saaledes, at det er *Partiernes* Standpunkt, men som Følge af denne Sags ganske særlige Natur er det jo en offentlig Hemmelighed, at der i alle Partier findes dem, som kan have en anden Mening; ikke noget Parti vil kunne paa-staa, at det staa fuldstændig sluttet og samlet i disse Spørgsmaal. Jeg kan udstrække dette til ogsaa at gælde Spørgs-maalet om en eventuel Nedskæring; der er det ogsaa en kendt Ting, at der i alle Partier findes Folk, som føler sig tiltalt af Nedskæringstanken. Men naar jeg taler om Partierne, taler jeg altsaa om det Standpunkt, Partierne som saadanne har indtaget.

Den Fastsættelse af en ny og højere Minimumkurs, som søges tilvejebragt gennem dette Lovforslag, er jo i Overensstemmelse med det Princip, der er nedlagt i den nugældende Valutalov, og ligeledes i Overensstemmelse med Valutaudvalgets enstemmige Vedtagelser af Juli og Oktober dette Aar. Naar Valutaudvalget har indtaget dette Standpunkt, er det ikke, fordi man har savnet Blik for, at den stedfundne uforudset stærke Stigning af Kronens Kurs har paaført og i Fremtiden vil paaføre Erhvervslivet her i Landet meget store Vanskeligheder. Jeg føjer mit Ord til deres, som har sagt, at i og for sig har denne Stigning været stærkere, brattere, end det var ønskeligt. Heller ikke kan jeg frikende Nationalbanken for ikke at have gjort alt, hvad der stod i dens Magt, for at hindre denne Stignings Voldsomhed. Jeg skal i saa Henseende særlig erindre om, at Nationalbanken i ret lang Tid sad den Opfordring, som den fik fra Valutaudvalget om Ned-sættelse af Diskontoen, overhørig. Men naar man har kunnet slutte sig til at

fastslaa i det væsentlige den nuværende Kurs, er det, fordi man i Overensstemmelse med Erhvervenes Udtalelser har følt sig overbevist om, at det, som Erhvervene først og fremmest har behov, er, at der skabes den størst mulige Stabilitet i vort Pengevæsen, og at der tilvejebringes de stærkest mulige Garantier imod, at vi paa ny kommer til at staa overfor et stærkt Fald i vor Valuta og den dermed følgende totale Usikkerhed, hvor Kurserne bølger op og ned og al Sikkerhed i Forretningslivets Dispositioner forsvinder. Dette er den største Ulykke af alle, hvilket vi vistnok alle erkender, og hvilket navnlig fra Erhvervslivets Side jo med stor Enstemmighed erkendes. En af de mange ulykkelige Følger af, at der paa ny skete et stærkt Fald og en dermed følgende voldsom Op- og Ned-Bevægelse af Kurserne, vilde jo være, at den Tilpasning af vort indenlandske Prisniveau til Kronkursen, som er begyndt, vilde afbrydes. Kun gennem en saadan Tilpasning kan efter mit Skøn en varig Tryghed opnaas og Vejen banes for den Guldindløselighed, som jo maa være Maalet for vore Bestræbelser. Jeg mener, at man fra visse Sider noget vel ensidigt har haft Blikket rettet mod Udsigterne til en fornyet rask Kronestigning og set bort fra en Fare, som efter min Mening er meget mere nærliggende, nemlig Faren for en Sænkning. Man frygter, at Spekulationen vil slaa Kronen for hurtigt op; men jeg skal erindre om, at Spekulationen har to Ansigter, og at der lige saa vel kan spekuleres i Nedgang som i Opgang, lige saa vel i Baisse som i Hausse, og med den nugældende Mindstekurs vilde man jo staa ret værgeløs mod saadanne Bestræbelser, idet Kronen kunde slaas helt ned til 70, inden Nationalbanken var berettiget til at anvende de Modmidler, den har i Dollarkreditten og Egaliseringsfonden. Denne Fare er efter min Mening den, som er den mest overhængende, det er den, som vi først og fremmest maa have Blikket rettet paa, og derfor maa man, selv om man vilde ønske, at Kronen ikke saa hurtigt var blevet ført op til sit nuværende Staa, og selv om man erkender de overordentlig store Ulemper, som deraf er fulgt for vort Erhvervsliv, dog mene, at der bør sættes ind med al den Kraft, vi raader over, for at hindre, at Spekulationen kaster sig paa Nedgang, og for at hindre, at der ved Forandring i Konjunkturerne kunde indtræde et stærkt Fald i Kronen med deraf følgende almindelig Usikkerhed.